

No. 18.

ing of the last century.

[illegible]

[illegible]

இலங்கையின் அங்கிலேய சபை
மேற்றிராணியார்.

முன் இலங்கைமேற்புறப்பிரதானியாக இருந்த தி. தியா, டர்மா, இலங்கை என்னு் சேக்கிளின் அகி மேற்புறப்பிரதானியாயுயர்த்தப்பட்டிக் கற்குறத்தாலென் றிருப்பவராகியா நனம், கோப்பின்னறைய பன்னடிநிலை இடத்துக்கு அகாது சக்கிரகாரம், கண்குயிலிடு கு வாயிரத்தையுறாமல் கனம். இ. ஏ. கோப்பின்னறைய அகாள் தொறியெய்யப்பன் இலங்கை அககி லையசகப்ப. துதியுடையாச்சென்றறமதம் 30% திததி துதியுறத்திறமதம் கற்குறத்திலுள்ள சேகோபெய்யப்ப துதியுறத்தில அககிவேறுகுறியுயர்த்தப்பட்டன. இலங் கையிலுள்ள அபிவேசனகூகக் குறாமரின் பிரதனத்த ராய் துட்டிலங்ககக் உலின்னன் எம். ஏ. அகர்காண் ம், துட்டுநெரின் பரிதிலுயர்த்தயேலென் இளவரசர் ஸ துறாதித்தயவரான மெல். ஜே. தி. மென்சுபன் எம். ஏ. அககிண்கக் கற்குறது சென்றிருநூக்கர், ஸகோர் துய்யாப்பங்கனின் மேற்புறப்பிரதானியாகுக்கிளையா யுக்க அககிமேற்புறப்பிரதானியான கோப்பின்னறையபன் னுக் அபிவேசனகூகராகியை கருத்தின

கேப்பிரியன் பண்டுகள் இல்லாததைய விட்டுச் சென்ற காலம் ஒருநாளுக்கு மேற்படச் சென்று போய்விட்டது, இல்லாதது ஒர் மேற்றோரணிபான செல்வெய்யெய்யாக கதகதிர் மகாமேற்றோரணி யாகக் கிடைக்கப்பட்டு இல்லாததில் அதிமேற்றோரணி மார் ஹெய்ஸ் இப்பொழுது தமது மேற்கு அறி வில்கலாவினர். புறமேற்றோரணிகள் நிலைநி லித்திருந்த சிறியச் செவ்விரிதும் அங்கன் சமயநி ப்படமையெனவே இல்லாததிலுள்ள ஒருவகைய சிறியக் கருத்துத்தொடர்மேயாவியிருக்கிறது, அல் லெனா பண்டியென்குறைய மேற்றோரணிமார்புரு குறையாத்திரை ஆரகாட்சிமாரிச் சம்பவங்கடையெனத் தவிர்த்து, பிறக்காட்சியில் கிளையுள்ளதன் மந்திரியின் முயற்சியால் கலன்கிளையின் அரங்கமையன் சபைகுறையுக்குக் கொடுக்கப்பட்டகடையெனும், அப்போது நியமனமுற்றுக்குறித்தோர் கள் மந்திரி அங்கன் சபையுறையுக் கொடுக்கப்பட்டமையெனத் தீர்மானிக்கும். இதைப்போல் கேப்பிரியன்மார் பண்டியின் இல்லாததிலேயே மேற்றோரணிபான மேற்போதே தாபிப்பதற்காக ஒர் அறநாடு கேரீக் கற்பொதுகி, திறமையம்மன்பாடுவெனத்தீர்மானி பதக்கத் துறையெனவேயிடுவது, அம்முல் நுந் துப்பெற்றியின்சேராமேயிடுவதுக்கு உத்திரிபாதுமாயுள்ளது சென்றனர். அலகுறைய இவ்வுத்திர அலகு சேராதேர் நியமிக்கப்பெற்றது யாங்குள்ளதெ றுறியினர் ஒர் காரியமாயிற்று. இவ் மேற்போதில், கண்டயாத்திரியின்ம்களின் பவலுறைய்களாய் குரு வாயிடுவது அதுபலப்பெற்றயாரகையால் இங்கிலாது சபையால் சேர்த்தேயாக்கிய இல்லாததிலுரும்கள் எல்லையொழு மேற்றோரணியெனநி டுத்தையெனெ டு பவாயினவெனப்பிரியும். இல்லாததையென்கல் சேர்த்தேயாக்கியச், சேகரியென்கள்கள், என்ஃபி. யிகென் கங்கெனெய்முறியென்க் கங்கென் இல்லா ததில் சவிகெனெயென டுத்தையெனந். சேனெனோ மன் கல்லறா, உலெயன் இளவாரர் கல்லறா, திரைநிதி கல்லறா, சேனெனெயன் கல்லறாயெனும் வித்திர யாருக்காலும் இல்லாதது சமைந் இல்லையாக்கி யொறுப்பில் நடைபெறுவது, வேதக்கல் வியக்கப் பொறுப்பில்வெறுவது கிரியசாராக்கியும் இவ்வு துத்தெனியிலெறுபியின்களின் விவரங்க்கெனெய் லாம் சம்படுப்பிக்க, கிரியக்களின் பரிசுத் சிலியத் தின் வாரியுறும், கிரியக்களின்சரியமயிலுத்திரய வலுறும்மன கரியக்கல் கட்டிப்பாடுவதன் கிரெம வல்க்கள் எப்பெருமனம் புதியமேற்றோரணியொரு கு அகிரியாணிப்பாடுக.

[illegible]

சில வரலாற்றுக்கருத்துகள் யாப்பாசை இராச்சிய மந்திரியாபிஷேகநாயகர் அகத்தேசத்தின் தந்தையாகப் பரிசுத்தஞ்ஞானராவருமார் கவுண்டர் ஓர்மோரா என்பவர் வாயிலாகக் கைமாக்கப்பட்டுக் கூட்டுக்கொற்றிலே செட்ட பிரகாசனத்திலே சீர்தீராய் பழித்துப்பார்ப்பார் என்ற நாகரிக சிறப்பிட்டு வந்த அகேசு எந்திய செல்வன் என்பவரின் மூலம் எங்கள் சண்மாரக்கொருங்குக்கு வந்த நாகரிக இறுத்தியில்லியாய் என்பது ஒரு விசேசமாகவே நேன்வியாயிருக்கின்றது. எங்கள் தேசேசு பெற்றிருக்கிற இறுத்திய அறிவு சமயமாக்கமானதன்று சண்மாரக்கொருங்குக்கு சமயத்தொழுவது. வேலாகச் சயிலத்தெனக் கைமாக்கின்ற வரலாற்றுக் கிரித்தியர்கள் எங்கள் பெரிய நாயுற்றினர் தென்னத்தியுள்ளவர்களைக் கொல்லாறாயும் சண்மாரக்கொருங்குக்கு. சத்திய வேதத்தையே வாரிசெய்தபோது, அது பூர்வீகத்தொருகியான, தந்தையாக்கித் தருதல்வென்று எங்கள் கிரித்தியர்கள் கூறியும், அது வரலாற்றுக்கொருங்குக்கு உய்க்குறத்துத் தோற்றப்பட்டாயும், ஆசிரியப்படுத்தக் கையாய் அது என்னப்பிறகு உண்டென சீலியும் எதைத் தேசத்தொருங்கு எக்காத்தொருங்கு ஏற்றாதொருங்கின்தான். அந்தச் சத்தியத்தையே கிரித்திய அசிரியச் சத்தியத்திற் மறையவைப்பெற்றபோதிது உருவிகள்ளாய் எங்கள்சாதி உச்சரிப்போரும், கிரித்தியத்தையே மீ போதித்தது இறுத உண்டென சீலியேயும் தந்தபோது எங்கள் சாரியாய் அத்தயியம் மேடியுமையவேண்டிய சாரியாயிருக்கின்றது என்று தெளிஞர். தெந்திய வேதியுள்ள கிரித்தியவாஸியர் சகந்தத்திற் பத்தாய் வருந்தப்பட்டும் சில எகத்தொருங்கென நடத்தப்பட்டபோது மந்திரியன்சைந்தத்தயாரியுருத்திய தந்த போது இஹப்பாதினே மீறோர் என்வெறெருகு பரிசுத்தப்பட்டதென்றும் பீராகனன் தந்தத்தயாரியாய் சாதியாயும் காணத்தயாரித்தொருங்கு சத்தி சத்தியம் மந்திரியன்கொருங்குள்ளாராயிருக்கின்றவையேயென்றே இத்த வியாபாரத்தொருங்கு அநிக உறுத்தியக் காமுறிகின்றன. எகத்தொருங்கு வையொரு இராணுவங்கள் பெரிப்பெனக்கூடியிருந்தாலும், மான் சாதியிருக்கின்றதெனக்கூறத்தயாரித்தொருங்கொன்றல்லவென்றேயென அதுகூறியவர்களாய் ஒருபோதும் வர மாட்டார்கள், எங்கள்வேலாகவாய்க்கைஞ்சுத்திய மாரக்க வியாபாரத்திலேயே நாகரிகம் தங்கியிருக்கின்றவென்றும், இப்படி நாகரிகம் தங்கியிருக்கத் தருதல் சத்திய மாரக்கவியாபாரத்தெவ்வென்று பாசத்தப்போது அநிக சிறித்து வாய்ப்புத் தாமக்கொருங்கென்றும், அது வே, எங்கள் சாரியவேண்டிய பூரண வல்லமையுடையவருத்தத்தெழுமுள்ள மாரக்கொருங்கும் நான் அநிக மறியாயும் உண்டத்தப்பட்டுமே” எனக் கூறலாற்ற.

உட்ப்பாளியாவின் கீழ் கட்டுவதென்பதற்குரிய இத் தப் பிரபுக்கள் வாயினின்று கிறிஸ்துமாரக்கத்தைப் பற்றிப் பிறந்த இத்தவாக்குகள் அதிக காத்திரமானவை. யாற்ப்பானத்தின் பிரபுக்களும் கிறிஸ்துமாரக்கத்தின் மேலானதன்மையைப் பற்றி புய்த்துணருங்காலம் சீக்கிரமென்று காதத்திருக்கிறோம்.

உலகத்திலே நிரந்தரமாகக் கருப்பியற்றியிருக்கிற நாகனின் கவனத்தையுமார்ந்தால், இந்தச் சமூகத்தின் தன்மைக் கூறும்படி தங்கள் தேசமில்லீடு ஆக்காக்கு சென்றிருக்கிற மிகவுள்ளப்புகாராக இருக்கிற இராச்சியில் கன் எவ்வளவு கடைமப்பட்டிருக்கிறதோ, அவர்கள் காண்போமே, மிகவுள்ளகூறும்படி நிறுதியுள்ளபாற்றிய சாட்சிகள் ஏராளமாயிருக்கக்கூறில் படிப்பினையுமாறாவல்லன்பற்றியிருக்கிறதென்றேய்க்கூறலாம். நியுனியினியாவின் உபதேசாதிபதி அலுலுத்தேரியாவிலிருந்தபிசாங்ககூட்டமொன்றிலே நியுனியிமுகன் கண்பற்றிய தேசனென்கொளீ மிகக் கவனத்தோடு கருத்தே, "அதராட்சிககூட விசுவகூட்டமும் மிகுன் கருத்தாகக்கூட்டமாய்ப்பட்டிருக்கின்றது நான் ஸதரியமாய்ச் செல்லுகிறேன். இராச்சியப்பிரபலன விசுவகூட்டமே மிகவுன் கணன் எவ்வளவு உதவியன் செபுத்திருந்ததென்பவத நான் கண்டவருத்த பூரணமாய் உணர்ந்தகூட்டமாயிருக்கிறேனென்கூறும் விருமபு தின்றோன். மிகமகிழ்வாய் உதவியிலவையிடார் எங்கள் இராச்சியப்பிரபலன உதவியுள்ளன் இருமது மருமபயக்கப்பட்டிருக்கையேன்வரும. இந்த விசுவகூட்டு நோக்கப்படுகிற ஒவ்வொரு வெணியும் கண்ணின் இரோவின் அராட்சிக்குச் செய்யப்படுகிற உதவியாயிருக்கிறது. மிகுனாராதினெல் செலவு மிகுமிக்கப்படுகிற ஒவ்வொரு பெண்களினதும் அராட்சிக்குப் புலன்கள் மிகுக்கின்றன. ஏனென்தாம் மிகுன் கருதைய கேசெய்கிறோன். சமாதானமும், பிரமதானம், நுறுகூடம் கருப்பப்படுகின்றன, மிகுனாரியர் அராட்சிக்கு உதவியெல்லான்றன், அராட்சியார் உதவியெல்லான்றன் அதிக கண்மதியுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்".

ஆச்சரியமான ஒரு புதிய லோகம்.

The Wonders of Radium,

உலகத்துக்குக்காட்டிவிட்டார்கள். X. Rays என்னும் ஒருவகைக் கிரணத்தைக் கண்டுபிடித்து அதன்மூலமாய் ஒளியூடுருவப்பெறச் சடப்பொருட்களின் உட்பகுதிகளைத் துலாம்பரமாய்க்காணும்நூதனத்தை வெளிவிட்டார்கள்.

தற்போது நேருயம் என்று ஒரு ஸ்தல நோதனை
வெகுபிரபலமாகவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள்.
அனலில் ஒளிவேசிக்கக் கூடியும் பற்றிப்போய்
கனம்மில்லாதவனொருவனாகக் கண்டிப்பதற்கு
வசத்தக்கு ஏவ்வளவு கனம் வரக்கூடுமென்று
சென்று பலவருட்களாய்க் காண்பிப்பதற்காய்க் வா
ருத்திகளானவருட்களாக். நேருயம் என்ற வஸ்துப
பிரசாதத்தினை அநிலத்தினை வஸ்துநிலத்தினுடைய
கண்டு மேலுத்தியவிலேகனாக். துணைத் தயாராக்கொ
ண்டிருக்கின்றன. இந்தவஸ்துநிலமாய் ஒளிபட
மெடுத்துத் தகையினதாய்க் சடனெக்கச்செய்தியு
கின்றவருட்குதயவருட்களாக் தாமதமாகியத்தொ
கியமாகியும். இதமயம் நோதனைவருட்குதன்கு
தனியைச்செய்துத் துறையுமாய்ப்பிரசாதிக்கெய்தியு
தன. ஒருநிலத்தினுடையமில் பளாநிறத்தினையு
தனதென்று இந்த நேருயத்திற்குக் கிடக்கையத்தொ
துறையுமில் பிழையுமாய் ஒளிவளையுமாய்க்

இந்த லோகத்தில் நானும் ஒரு நேசனாக இருக்க வேண்டுமென்று பாயசு அடியாழிப்பதற்குள் அதனுடன் அங்கு பதார்த்தம் அளவு குறையாமலிருக்கிற பொய் தாசலும், இன்னும் பலவகையான பிணைகளுக்கும் புறநேசனாகவேண்டும் இது மரந்தம். கனெசன் கணரிப்பெய்துகிறான். அமெரிக்கையில் ஏறதலையுடனாகப் புறநேசமேதும்பெய்யப்பட்டு அடியாழிவதையுடையமொன்று செய்துமையென்பதும் இந்த லோகத்திலே நான்மே காணுகிறேன். புறநேசமென்று சொல்லும்படியும் புறநேசமேதெய்தி மேய்யாயிட்டு இருப்பதென்பது அந்நேசமென்றும் அப்படியானது இதுநேசன் கணரிப்பெய்த வேண்டியதென்றும் இதிலேயேகேடும் வாய்ப்போடுகின்றது. ஆனால் இதைக்கேட்டுத் தருகுவதென்பது சொல்லுகிறார்கள். ஏறதிக்கேள் 70 லுக்குப் நேயமடி 6 ரூபாய் விதிப்பெண்ணிடும். அப்படியானால் ஒரு இறுத்தல் 80 இலட்சம் ரூபாய்மட்டும் விதியாகும். ஆனால் சான்றியிலிருந்து இதை காணாமல் கண்களிலேயே தருகின்றார்கள். நான்மேய் புறநேசமேதெய்தி கேட்கும். தேவன இயற்கையிலே அமைத்த அமைத்திருக்கிற இயற்கையிலே அச்சிய்யப் படுத்தவென என்னைப்படிப்பதும் காணியென்று காண்கின்றேன். உலகம் அறிவிலும் ஆராய்ச்சியிலேயே தேவன வருகாதுகாணியென்று இன்னும் பல விஷயங்கள் அறிவாய்க்காண்களரிப்படியாகின்றன.

நூதனவிஷயங்கள்.

தந்தைவந்தியம்.—Dentistry.—மோஸ்கோநகரத் திலுள்ள தந்தைவந்தியரொருவர், செயற்கைப் பற்களை வைத்து அவைகள் முாகச்சுக்குள் வளர்ந்து இயற்கைப்பற்களைப் போலப் பிணைப்படிபுருக்கச் செய்யும் வித்தையைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனாராம்.

தூதர்ப்பாடல்—Monkey's Language.—தூதர் குகனின் பாலையைத் தூதர்ப்பாடிப் புகுந்தருவர். அதுவகனின் பாலையில் ஏழு வார்த்தைகளும் திரிமூலம் என்பது, அவையெல்லாம் கதகதானே இருந்தன. ஒன்றே தொடர்ந்து சிசிகிசிகொன்றுகின்றனவென்று ஒரு செல்வ ஹிரூர், அவ்வார்த்தைகளையாக: (1) ன்-வி-சா-பாடு; (2) சூ-யி-ன்னனீர்; (3) ஐ-யி-செ-மோசா-பாடு; (4) சீ-ன்-என்னவோ வறுமறுது; (5) சூ-யூ-வி-திந் திகைய; (6) ஒ-த-சிசிகேம்; (7) ன்-உ-வா-சென்று முகமிருந்து.

பலாதுரப்படுகை—Plantain fibre cloth..—வாழ்நகரிலிருந்து மிக நேரத்திடை நடை எடுத்து அதிலுள்ள உயர்ந்ததின்சாரை புதுகைகள் செய்பவர்களிடமிருமிருந்த அநேகமாக ஒரு அளவைக்கு இருந்தும், இவ்வெயிலில் நாகர்கோலுள் கைதாழிப்பாடசாலைக்கு அனுதலவைத்திருந்தும், பலாதுமட்டையிலிருந்து நாகர்கோலுக்கு அளவெடுத்தி திரிசிலைக்குத்திரிசில் அச்சுவெயிலெடுக்கையாகும் பார்க்கலாம். அச்சுத் திரிசிலைக்கு தந்த மூலமுமாக்கொளம்.

நீத்தலாலேலாக்கு.—Sleeplessness.— தூக்கமின்
லாதவர்கள் தமது இடத்தைவிட்டுக்கொண்டு நெற்றியின்மீது
கைபோட்டுக்கொண்டு வயத்தை வடக்கே தலையுக் கொ
ண்டு காலையாமல் படுப்பார்களாயின் நல்ல சித்திரைவ
ருமேன டக்தர் ஒருவர் சொல்லுகிறார்.

செவ்வாய்க்குபுடல் - Mars, செவ்வாய் என்னும் கிரகத்திற்கு இருதயத்தில் முள்ளிலைவாந்துபுடல் - துருவோம்சத்தின்மேல், அது அங்கிரகத்திலுள்ள பூமியிலிருந்தோடும் செவ்வாய்க்காகச் செய்யப் பரிகரணத்தினால் முற்றியிருக்கலானதும், ஒருவாசனாதிநி கருகின்றனர். முற்றோற்றமுடைதற் பிச்சமாதிரி கம்பிகளால் சில குழப்பங்களுடை யனாகக் கவனித்தல் பகிராத்தியாயமுறையால் செவ்வாய் உள்ளார் பூமியிலுள்ளதானாருக்கு வகு செய்தியுபயி லுள்ளதெனக் கருதினர்.

[illegible]

மேன்மக்கள் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப்பற்றிக்
கோண்டிருக்கிற மதிப்பு.

What Statesmen say about Christianity.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥

EMERSON THE IDEALIST.

A few months ago the one hundred anniversary of the birth of Ralph Waldo Emerson was celebrated. It was the occasion for many tributes to the work of this eminent American thinker and writer. It was shown that he had been to some extent the source of the intellectual life of many great men of the past century and the inspiration of their lives.

Emerson was an idealist. He was a prophet sent to America to reveal to her her future and help prepare her for it. He says, "I see in all directions the light breaking." He saw in the "Future of America a greatness which the imagination fears to open." He was to the intellectual life what Jefferson was to the political, the framer of its "Declaration of Independence" as his address "The American Scholar" has been called. He says "The spirit of the American freeman is already suspected to be timid, imitative, tame. ...The scholar is decent, indolent, complaisant. See already the tragic consequence. The mind of this country, taught to aim at low objects, eats upon itself. There is no work for any but the decorous and the complaisant.Not so, brothers and friends,—please God, ours shall not be so. We will work with our own feet; We will work with our own hands; we will speak our own minds. The study of letters shall be no longer a name for pity, for doubt, and for sensual indulgence. A nation of men will for the first time exist, because each believes himself inspired by the Divine Soul which also inspires all men."

Again in his essay "Literary Ethics" he says in speaking of the scholar "He is a revealer of things. Let him first learn the things. Let him not, too eager to grasp some badge of reward, omit the work to be done. Let him know that though the success of the market is in the reward, true success is the doing; that, in the private obedience to his mind; in the serious inquiry, day after day, year after year, to know how the thing stands; in the use of all means, and most in the reverence of the humble commerce and humble needs of life,—to hearken what they say, and so, by mutual reaction of thought and life, to make thought solid, and life wise; and in a contempt for the gabble of today's opinions the secret of the world is to be learned, and the skill truly to unfold it is acquired." He said to young scholars going out into the world, "Gentlemen, you will hear every day the maxims of a low prudence. You will hear that the first duty is to get land and money, place and name. 'What is this Truth you seek? What is this Beauty?' men will ask, with derision. If nevertheless God have called any of you to explore truth and beauty, be bold, be firm, be true." "Be content with a little light so be it your own. Explore and explore."

We believe that here is a message for Jaffna. Jaffna needs prophets. She needs idealists. Not mere vision seers, those who see a future for Jaffna resplendent with the glorious rays of the sun of progress, and greatness, a Utopia when all the world shall look on with awe at the prodigious achievements of the Jaffnese. Of such there is no lack. You can find them at any public gathering. Sons of Jaffna are not as a class pessimistic in regard to their future. No, it is not the work of a prophet to dream dreams of a fairy land of splendor and plenty from which he shall soon awake with a start to find himself in a world of ugliness and want. The prophet is a preacher to his own age not merely a foreteller of what is to come. He preaches that the future of promise and glory can be realized only by idealism. The prophet is one who faces fairly the folly of the present and points out the only road to the splendid future, Isaiah told the Israelites that they were sunk in sin and that the only road to the glorious future was the road of repentance. Emerson told the American scholar that he was "timid imitative, tame" and the only road to an intellectual future of any success was the road of independent thinking and work.

Jaffnese may dream of their future splendor but just so long as they excuse themselves for doing what they know is not the highest and best by saying "it is the way of the country," or "we have not risen to that yet," just so long as they sneer at that which is ideal and ask in derision "What is this Truth you seek? What is this Beauty?" or yield to the maxims of a low prudence and listen to the claim that their first duty is to get land, money, place, name; just so long their visions of future splendor will be nothing but idle dreams. The splendor will not come.

A writer in a recent Spectator says of New Zealand "no Emerson has yet appeared above our horizon to bid us 'chit up bandy to a star.' When he appears in Jaffna we shall find men less eager to grasp some badge of reward without the work to be done.

Foreign News

England has lost one of her greatest statesmen Lord Salisbury. He was born in 1830 and was therefore over 73 years of age when he died. He served twice as secretary for India and was 14 years Prime Minister. He was called "the last great statesman of the Victorian era," and according to one of our contemporaries "no Prime minister in the United Kingdom has ever secured in a larger measure the confidence at once of the Crown, the Parliament and the people than did Lord Salisbury in his closing years of office." He retired from public office last year owing to failing health, and did not long survive his resignation. The King while deploring his loss said "his invaluable services would ever dwell in the memory of his compatriots." It would be difficult to mention a man who could take his place in the esteem of the country.

In Turkish possessions the revolution is extending: Three villages were bombarded and over 500 Bulgarians killed. Over 200 were slain in a fight near Florina. In the meantime Russia has sent a fleet to a port near Constantinople and has made certain demand on Turkey to which the Porte has acceded. It ensures the removal of certain causes of friction in Bulgaria while not giving the insurgents all they were fighting for. The prospects are that peace will be secured which will last only until the progressive party is strong enough to attempt another insurrection. The sooner the present Turkish government is overthrown, the better for the world. It is a disgrace to civilization and a constant menace to the peace of Europe.

Manchuria Russia and Japan are watching each other and the situation is still critical. It is not at all likely that the reports of the large numbers of Russian troops massed in that neighborhood, are true. The reports have been circulated in order to intimidate the Japanese. America has wrung a reluctant consent from Russia to open certain ports to the trade of all countries, and thus the danger of friction between Russia and the great Powers has been lessened. But Japan still stands in an aggressive attitude and no one can fore tell what the outcome will be. Peaceful measures, however, are likely to prevail.

The American Consul at Beirut, Syria, has been assassinated, by whom it is not now known, the American Mission College at the same place has been set on fire and general lawlessness prevails. There is great excitement over these outrages in the United States which has demanded immediate satisfaction and ordered three warships to Beirut. It is probable that the outrages have been perpetrated by Armenians desperate at prolonged Turkish cruelty and desirous of compelling the attention of the United States to the situation.

THE NEW POPE.

The portraits of the fourteen most prominent candidates for the Papacy are now before us, and it is a pleasure to note that the choice of the conclave has fallen upon by far the most winsome and pleasing of the fourteen if one may judge by appearance. Cardinal Sarfo, was Patriarch of Venice and as such gave abundant evidence of firmness, tact and ability. Except for his attachment to the fetish of temporal sovereignty, or the restoration of Papal rule over the former Papal states of which Rome was the center prior to 1871, he seems to be a thoroughly well balanced man, a worthy successor to Leo XIII. It has often been a matter of surprise that so sagacious a man as Leo, should not have seen clearly that the Papacy freed from all direct responsibility for the conduct of the Papal States, is infinitely stronger than a Papacy embroiled with political squabbles of every sort. But temporal sovereignty is dead—absolutely dead—and that doubtless, is one reason why Leo left the Papacy stronger than he found it—he emphasized its spiritual side.

Cardinal Sarfo has taken the name of Pius X. Leo's predecessor having been Pius IX. In connection with the death and election of Popes many quaint customs are in force dating back more than 600 years. On the death of a Pope it is customary to tap his forehead three times with a small hammer calling him by name each time—when no response is made he is officially pronounced dead. In Leo's case it is said the tapping with the hammer was omitted. On the Pope's finger was the famous fisherman's ring—this was taken off and broken in the presence of the Cardinals. The stone though of little value, but of great antiquity, is reset and presented to the next Pope. The stone is cut with a second representing Peter drawing in fishing nets. It was first used about 1265. It is one of the symbols of office most prized in the church and though

lost two or three times has always been restored. It is used for sealing secret documents. On the 10th or at latest the 12th day after the death of a Pope the conclave of cardinals assembles in the Vatican. Each cardinal is allowed a secretary and attendant, the meals are delivered through a wicket gate or easement let into the great door. From the moment the conclave assembles no one is allowed to pass in or out until a new Pope is elected.

FOR THE YOUNG PEOPLE

"In the Path of Duty."

Bishop Patteson had landed on Nukunui, in the Vera Cruz Islands, with two young men, Fisher Young and Edward Nobles, and had sought to gain a foothold for the Gospel among the savages of that place.

Prompted doubtless by curiosity, the people had gathered around the little group, and showed no hostility.

On reaching the boat, however, the natives treacherously shot arrows at the party, hitting Young and Nobles. Both brave fellows died from their wounds—martyrs of Jesus Christ.

Fisher Young was seventeen years old, a Norfolk Islander.

His last message was—"Tell my father I was in the path of duty."

What heroic words! Not a hint of reproach or resentment against the men who had shot him. How beautiful and Christlike was this spirit.

We may not be called upon to face such dangers; and it is not necessary we should, because we can prove our loyalty to Christ by being obedient. To His will in the details of everyday life—at schools, at play, in the home, or at work.

"I was in the path of duty." Had not the Saviour's words something of this meaning when He said, "I have finished the work which Thou gavest Me to do?"

A Convict Invention.

Wealth to a large extent has come to a convict in the United States. He was convicted of burglary some years ago, and as it was his fourth conviction for the offence he received a heavy sentence. He was already no stranger to the bars, for nearly twenty years of his life had been passed behind them. He was set to work in the prison tailor-shop, where he proved himself a good workman, when he had once mastered the details of the trade. He had been an ingenious mechanic, and had applied his skill with no little success in burglarious enterprises. Now he set himself to devise an improvement in the sewing machine. The result was a blind look-stitch arrangement, which was at once recognized as a valuable device. Local capitalists heard of it, and furnished the funds to patent the invention. It was introduced into America with marvelous success, and arrangements were made to take it to other countries. Thirty-four governments have now granted patent rights upon it, and large sums have been given by manufacturers for the right to use it. When one deal alone the inventor got one hundred and fifty thousand rupees, besides royalties. He has never been released on parole, and has accepted an appointment at a large salary, to superintend the construction of machines embodying his invention. It is a pity he did not learn before his painful and disgraceful experience, that it would be better for himself as well as for the world, that he should turn his talents to a good instead of an evil.

"He that sinneth against me wrongeth his own soul." Prov. 8: 36.

To Save a Baby's Life.

A journey of four hundred miles on a special train was made a few weeks ago to save the life of a child. The pet of the family is a baby about seven months' old. In some way the child obtained possession of a safety pin, which, child-like, it put in its mouth. Before it could be taken away, the child swallowed it, and as it was unclipped, it caught in its throat, and could not be dislodged by the nurse. The mother also had her utmost, but without avail, nearest doctor, who also failed to extract the pin. He advised her to lose no time in taking the child to a New York hospital. Trains were not running on a war, but the mother ordered a special train at a cost of a hundred dollars. In this she speeded to New York, where the Hospital, where the hospital surgeon extracted the pin in two minutes. Except for some soreness in the lining of the throat where the pin struck, the baby is unharmed. It is so loving and so rich as she was. We may hope that the life thus saved will be a happy and useful one. When, in the years to come, the story is told of that great sacrifice should also be described of that infinitely greater love and sacrifice by which eternal life may be secured.

"For God so loved the world that He gave his only begotten Son that whosoever believeth on him should not perish, but have everlasting life." John 3: 16.

A Circus Kid Spoiled.

One of the pious undergraduates of Oxford, England, remembering his visits to Alvingham, before he was converted, determined to go there again, and see if he could get into some good among the crowds of people who congregate in the streets and squares. He took with him a number of Testaments with him and hired a booth. He held about fifty and gave the remainder away. The following year, close of the day, a man who, from his garb, was evidently in the show business, halted at the booth and the undergraduate asked him to buy a Testament. "No!" said the man, "but I have had a mind to pinch the head off and asked him why." "I'll tell you why," was the reply, "one of these here books of yours I ever had. She bought was a first-class performer, and made lots of friends of well fellows who came to the circus to see her. They would stand tight all round. She brought lots of money to the show; but after she got that book she changed altogether. She quit drinking and would not show and went to some religious women in London, and your book, she'd had been with me now." It was a striking testimony to the power of the Word.

Printed at the American Ceylon Mission Press, Telipallai. Published by the American Ceylon Mission & T. S. Cooke.